

Arrest

nr. 223 397 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gezien het tussenarrest nr. 223 161 van 24 juni 2019 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Kiana VERSCHAEREN, die loco advocaat Johannes BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2019 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL). Deze beslissing, die verzoeker op 28 mei 2019 ter kennis werd gebracht, wordt thans bestreden en ze luidt als volgt

“(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Grensleie op 28/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: N.(...)

voornaam: V.(...) H.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Socialistische Republiek Vietnam

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV (...)) door PZ Grensleie.

Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Door de taalbarrière kon betrokkene geen verklaringen afleggen bij de politie. Een nieuw hoorrecht zal worden afgenomen in het gesloten centrum. Een verwijdering naar betrokkenes thuisland zal niet uitgevoerd zolang er geen nieuw hoorrecht is afgenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV (...)) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV (...)) door PZ Grensleie

Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980

bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

(...)"

1.2. Op 12 juni 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot vaststelling van de grens, waarin wordt beslist om verzoeker met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet onverwijld naar de grens van Vietnam te doen terugleiden.

1.3. Bij arrestnr. 223 101 van 24 juni 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 12 juni 2019 verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13 septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. Verder dient te worden opgemerkt dat de beslissing tot terugleiding die besloten ligt in de thans bestreden bijlage 13 septies en die verwijst naar de toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, vervangen werd door de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 12 juni 2019, die eveneens verwijst naar de toepassing van de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan –zoals reeds meegedeeld ter terechtzitting- niet anders dan besloten worden dat de beslissing tot terugleiding naar de grens die ingebed ligt in de thans bestreden bijlage 13 septies en die luidt zoals geduid in punt 1.1., minstens impliciet door het bevoegde bestuur werd opgeheven op 12 juni 2019. Het heeft immers geen zin dat een verzoekende partij tegelijkertijd onderhevig is aan een beslissing die stelt dat de grens waarnaar teruggedleid wordt, nog moet bepaald worden en een beslissing die stelt dat de verzoekende partij onverwijld naar Vietnam moet teruggedleid worden. Het enkele gegeven dat de verwerende partij zich ter terechtzitting verzet tegen de voormelde vaststelling van impliciete opheffing, kan aan dit alles geen afbreuk doen.

2.3. Bijgevolg is er geen grondslag meer voor de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering wegens een gebrek aan belang, opgeworpen in de nota met opmerkingen. Deze exceptie is immers gekoppeld aan de initiële beslissing tot terugleiding naar de grens van 28 mei 2019 die, zoals gezegd, impliciet is opgeheven door de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 12 juni 2019.

De betrokken exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten die besloten ligt in de bestreden bijlage 13 septies (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn thans geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Er is immers geen grondslag meer voor de betwisting van het hoogdringende karakter van de vordering door de verwerende partij in haar nota. Die is immers gekoppeld aan de initiële beslissing tot terugleiding naar de grens van 28 mei 2019 die, zoals gezegd, impliciet is opgeheven door de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 12 juni 2019. Het uiterst dringende karakter van de vordering- dat in het verzoekschrift ook wordt uiteengezet door de verzoekende partij- staat thans dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motivatieplicht, het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

In casu werd ten aanzien van verzoeker een ‘bijlage 13 septies L’ afgeleverd, waarin noch het land van bestemming werd bepaald, noch een onderzoek naar artikel 3 EVRM werd gevoerd.

Verwerende partij maakt in het ‘bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering’ (= de bijlage 13septiesL ofte de nieuw geconstrueerde bijlage 13septies ‘light’), overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn, een onderscheid tussen twee verschillende fasen: het terugkeerbesluit en het verwijderingsbesluit. Hiermee poogt verweerder te verantwoorden dat het onderzoek naar art. 3 EVRM in het licht van de bestemming niet bij vasthouding met oog op verwijdering maar in een latere fase, bij terugleiding naar de grens, zal plaatsvinden.

Een dergelijke beslissing heeft evenwel geen wettelijke basis en strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 Vw.

De Terugkeerrichtlijn voorziet inderdaad in twee verschillende fasen: het terugkeerbesluit en het verwijderingsbesluit. Bij de omzetting van de Terugkeerrichtlijn in nationale wetgeving heeft de Belgische Staat er echter voor gekozen één besluit te betekenen, nl. de bijlage 13septies. De aflevering van een afzonderlijk verwijderingsbesluit waarin de bestemming geïdentificeerd wordt met een motivering over de afwezigheid van een risico in de zin van artikel 3 EVRM bij verwijdering naar deze bestemming wordt niet voorzien in nationale regelgeving.

Momenteel voorziet de wetgeving slechts in één beslissing, het bevel dat tegelijkertijd een verwijderingsbesluit is, dit betekent dat bij de aflevering van de bijlage 13septies de bestemming en het ontbreken van een risico op schending van art. 3 EVRM duidelijk moet zijn. Bovendien, zelfs in het geval de nationale wetgeving wel in twee afzonderlijke beslissing zou voorzien, dan nog dient het verwijderingsbesluit afgeleverd te worden alvorens tot detentie over te gaan:

“De terugkeerrichtlijn onderscheidt twee verschillende fasen: op de eerste plaats het terugkeerbesluit, dat de onregelmatigheid van het verblijf van de vreemdeling vaststelt, en ten tweede het verwijderingsbesluit, dat de uitvoering ervan is (en dat in principe het land waarheen de vreemdeling zal verwijderd worden bepaalt). Deze twee beslissingen kunnen apart of tegelijkertijd worden betekend. In 2012, bij de omzetting van de terugkeerrichtlijn, heeft België de keuze gemaakt om één enkele beslissing te betekenen: het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tegelijk ook een verwijderingsbesluit is. In de Belgische procedure, wanneer een vreemdeling in irregulier verblijf wordt gearresteerd en vastgehouden in afwachting van een verwijdering, krijgt hij normaal gezien een “bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering” (bijlage 13 septies). Deze bestaat uit drie delen, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV), de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding. (...)

Momenteel definieert de Belgische regelgeving het “verwijderingsbesluit” als “de beslissing die de irregulariteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerplicht oplegt”. Dit komt in feite overeen met de definitie van het terugkeerbesluit (en niet van het verwijderingsbesluit) in de zin van de terugkeerrichtlijn. Het terugkeerbesluit (in de zin van de terugkeerrichtlijn) en de inhoud ervan worden dus nu niet voorzien in de Belgische regelgeving. Volgens Myria moet de Belgische regelgeving expliciet de aflevering van een verwijderingsbesluit voorzien, met daarin een motivering wat betreft de afwezigheid van een ernstig risico op slechte behandelingen bij terugkeer, en die in principe het terugkeerland identificeert. Deze elementen moeten gebaseerd zijn op de objectieve informatie waarover de autoriteiten beschikken en de verklaringen van de persoon. Dit verwijderingsbesluit moet voorafgaand aan de detentie afgeleverd worden, aangezien de detentie zelf legaal is krachtens artikel 5 van het EVRM, enkel als er een reëel vooruitzicht bestaat op verwijdering van de vreemdeling, wat niet het geval zou zijn als de terugkeer een schending is van artikel 3 EVRM. In de huidige stand van de procedure moet deze beoordeling plaatsvinden vóór de mogelijke aflevering van bijlage 13 septies (in het licht van het eerder geïdentificeerde terugkeerland), zoals overigens bevestigd door de RvV.

(http://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_AS.pdf - stuk 9)

Dit standpunt dat verwerende partij reeds bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten het land van bestemming dient te bepalen en reeds ten aanzien van dat land de controle op een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, vervat in artikel 3 EVRM, dient door te voeren werd eveneens bevestigd door de Raad van State per arresten nrs. 241.623 en 241.625 van 29 mei 2018;

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het

betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling”.

Een gelijkaardige redenering is terug te vinden in het arrest van 28 september 2017 nr. 239.259 waar de Raad van State oordeelt verzoeker te kunnen bijtreden waar hij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Een dergelijk bevel legt reeds de verplichting op om het grondgebied te verlaten bevat én een terugkeerverplichting (stuk 8).

Verwijzende naar deze rechtspraak, volgt ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze redenering en verduidelijkt bovendien dat het loutere feit dat men de beslissing nog niet onmiddellijk zou uitvoeren hier geen afbreuk aan doet. Per arrest nr. 207.221 van 26 juli 2018 stelt de Raad als volgt:

“De verwerende partij wijst er echter vooreerst op dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zou worden uitgevoerd of dat dergelijke maatregel werd gepland. In recente rechtspraak van de Raad van State (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623) wordt echter vastgesteld dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven, zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, zonder dat de gemachtigde een nieuwe beslissing dient te nemen. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De gemachtigde moet derhalve bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, in casu met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de gemachtigde om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7° van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet, maar later wel, wanneer de gemachtigde effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven, zodat de gemachtigde er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat hij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog.” (stuk 5)

Ook in zijn arrest nr. 201.546 van 22 maart 2018 stelt de Raad:

“De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden.” De gemachtigde geeft in de bestreden alte derhlave zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit

verband. (...) Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.” (stuk 6)

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 3 EVRM en artikel 74/13 VW doordat de bestreden beslissing actueel wel in opsluiting van verzoeker voorziet, doch daarbij slechts vooruitschuift dat de grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald nadat betrokkenen worden gehoord in het centrum en waarbij vervolgens verweerder dan artikel 3 EVRM zal onderzoeken...

Omwille van dit gebrek aan een onderzoek naar art. 3 EVRM en enige motivering hieromtrent is de bestreden beslissing dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als beginselen van behoorlijk bestuur, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen gewaarborgd wordt in artikel 13 EVRM.

Het is immers vaststaande rechtspraak van het EHRM dat enerzijds voor een grondig onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn en anderzijds dat in het licht van artikel 5 EVRM rechtszekerheid geboden moet worden om arbitraire detentie te voorkomen:

“The assessment of those points is further frustrated by the fact that neither the expulsion order nor any other binding legal act specified the destination country, as this was not required under domestic law (see paragraphs 39 and 40 above). The Court considers that this may be seen as problematic with regard to the requirement of legal certainty inherent in all Convention provisions. Where deprivation of liberty is concerned, legal certainty must be strictly complied with in respect of each and every element relevant to the justification of the detention under domestic and Convention law. In cases of aliens detained with a view to deportation, lack of clarity as to the destination country could hamper effective control of the authorities’ diligence in handling the deportation.”

(EHRM, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, dd. 11.10.2011)

Vrije vertaling essentiële laatste zin van bovenstaand citaat:

“In gevallen van vreemdelingen aangehouden met het oog op uitzetting kan onduidelijkheid over het land van bestemming doeltreffende controle door autoriteiten omtrent de behandeling van de deportatie belemmeren.”

Het EHRM oordeelde aldus tot een schending van artikel 5 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dit werd recenter nogmaals bevestigd door het EHRM in de zaak Asalya t. Turkije van 15.04.2014:

“While this finding is sufficient on its own to constitute a violation of Article 13 of the Convention, the Court nevertheless wishes to address another issue which it considers particularly problematic. It notes in this connection that contrary to the requirement of rigorous scrutiny under Article 13, the Ankara Administrative Court did not in any way deal with the aforementioned issue of “personal risk” when examining the applicant’s legal challenge to his deportation. The Court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered a meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory (see, mutatis mutandis, Auad, cited above, § 133).”

(EHRM, Asalya t. Turkije, nr. 43875/09, 15/04/2014)

Vrije vertaling essentiële laatste zin van bovenstaand citaat:

“Een dergelijke dubbelzinnigheid is onaanvaardbaar, niet alleen omdat zij de reeds precaire situatie van verzoeker verergert, maar ook omdat zij een zinvol onderzoek van de risico's van zijn uitzetting onvermijdelijk heeft belemmerd, waardoor de door artikel 13 geboden bescherming illusoir wordt.”

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde recent per arrest nr. 210.383 van 1 oktober 2018 (stuk 7):

“Thans kan de Raad niet enkel dan vaststellen dat er volkomen onduidelijkheid heerst naar welk land de gemachtigde beoogt verzoeker te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft hem er evenwel niet van weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Echter, door deze handelwijze wordt de Raad in de volkomen onmogelijkheid gesteld om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.” (stuk 7)

In casu verduidelijkt de bestreden beslissing evenmin naar welk land verzoeker verwijderd zal worden, zodat er geen ernstig onderzoek inzake artikel 3 EVRM kan/kon plaatsvinden op moment van het nemen van de bestreden beslissing. Er kan dan ook in casu niet anders dan geoordeeld worden dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 13 juncto artikel 3 en 5 EVRM.

Het is duidelijk dat verweerder in casu niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens en daardoor manifest onzorgvuldig en kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen.

Minstens is naast bovenstaande wettelijke basis ook de motiveringsplicht alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door het gedrag van verweerder, hetgeen immers onmogelijk kan worden aanzien als zorgvuldig bestuur van een openbare overheid.

* * *

In casu wordt middels een manifest onjuiste feitelijke motivatie, op een kennelijk onzorgvuldige wijze een beslissing genomen strijdig met het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waardoor afbreuk wordt gedaan aan verzoeker zijn fundamentele rechten zoals beschermd in de artikelen 3, 5 en 13 EVRM.

Enkel mits schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing kan deze inbreuk worden hersteld en een tijdelijke bescherming aan verzoeker worden geboden.

(...)

3.3.2.2. De Raad leest in het middel geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt, dat de verwerende partij oplegt om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

3.3.2.3. Artikel 5 EVRM handelt over de voorwaarden voor vrijheidsbeneming. In dit verband kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.1.

Dit middelonderdeel is derhalve eveneens onontvankelijk.

3.3.2.4. De Raad stelt vast dat uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet ingaat op de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoeker betwist meer bepaald niet de vaststellingen die gemaakt werden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° (motieven om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen) en van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet (motieven inzake het risico op onderduiken). Verzoeker hekelt enkel het feit dat geen land van bestemming werd bepaald noch een onderzoek naar artikel 3 EVRM werd gevoerd.

3.3.2.5. Voor wat betreft verzoekers betoog dat de bestreden bijlage 13 septies een niet door de wetgeving toegelaten opsplitsing maakt tussen een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit aan de hand waarvan de verwerende partij poogt te verantwoorden dat het onderzoek inzake artikel 3 EVRM in een latere fase zal plaatsvinden, zijn analyse dat volgens de huidige wetgeving het bevel om het grondgebied te verlaten tegelijkertijd een verwijderingsbesluit is, en zijn verwijzing naar allerhande rechtspraak waaruit de Raad begrijpt dat verzoeker er wenst op te wijzen dat het aanduiden van een land van bestemming en onderzoek artikel 3 EVRM zich opdringt in het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad vooreerst op het volgende dat reeds deels kan gelezen worden in arrestnr. 223 097 van 24 juni 2019:

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, betreffen niet langer een zuiver nationale aangelegenheid. Met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen

In artikel 3. 4 van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) wordt een terugkeerbesluit als volgt gedefinieerd: "de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld".

Artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, waaraan gedeeltelijke uitvoering wordt gegeven door artikel 7 van de Vreemdelingenwet, heeft betrekking op het terugkeerbesluit en luidt als volgt:

"1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

(...)

6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig

de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.”

Artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op de verwijdering van derdelanders en luidt als volgt:

“1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

2. (...)

3. De lidstaten kunnen een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling aannemen waarbij de verwijdering wordt gelast.

(...)”

Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3.4, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden bijlage 13 septies komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Uit het bepaalde in artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van “[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens”, blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet samen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen – in casu is dit het geval-, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat. Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het nemen van twee onderscheiden beslissingen- een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit- wel degelijk een wettelijke basis heeft en strookt met de Terugkeerrichtlijn die in twee verschillende fasen voorziet, zoals verzoeker zelf beaamt.

3.3.2.6. Verder benadrukt de Raad dat hoewel het onderscheiden beslissingen zijn, het bevel om het grondgebied te verlaten dat opgenomen is in de thans bestreden bijlage 13 septies tesamen moet gelezen worden met de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 12 juni 2019, waarin duidelijk het land van bestemming wordt aangeduid en waarin een onderzoek artikel 3 EVRM wordt gedaan. Er kan geen abstractie gemaakt worden van deze beslissing. Voor zover dus dient begrepen te worden uit verzoekers betoog dat hij erover valt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat opgenomen is in de bijlage 13 septies zelf geen land van bestemming bepaalt en zelf geen onderzoek bevat in het licht van artikel 3 EVRM, heeft hij geen belang meer bij dit betoog en kan dit dus geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing. Het belang bij een middel(onderdeel) moet niet enkel bestaan bij het instellen van dat beroep maar ook gedurende de gehele procedure, tot op het ogenblik van de uitspraak. Het kan teloor gaan door omstandigheden die zich in de loop van het geding voordoen, quod in casu.

3.3.2.7. Vermits zowel tegen de thans bestreden beslissing als tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 12 juni 2019 waarin duidelijk het land van bestemming wordt aangeduid en waarin een onderzoek artikel 3 EVRM wordt gedaan, een opschortend rechtsmiddel kan aangewend worden, ziet de Raad niet in op welke wijze afbreuk gedaan werd aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 13 EVRM. Dit alles komt ook tegemoet aan de artikelen 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn die betrekking hebben op de procedurele waarborgen inzake terugkeerbesluiten, inreisverboden en verwijderingsbesluiten en op het doeltreffend rechtsmiddel inzake deze beslissingen.

3.3.2.8. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aan dit alles geen afbreuk doen. Zij is van oordeel dat de Raad haar een procedurele waarborg ontnemt in het licht van de artikelen 3 en 13 EVRM door toe te laten dat de verwerende partij "post factum" de in punt 1.2. bedoelde beslissing treft. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. Immers heeft ze haar grieven in het licht van de artikelen 3 en 13 EVRM kunnen ontplooiën in haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die ze heeft ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing en had deze procedure een opschortende werking. De wapengelijkheid tussen partijen komt derhalve niet in het gedrang. De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting ook tevergeefs naar allerhande rechtspraak van de Raad en de Raad van State die ze in het verzoekschrift ook reeds heeft aangehaald. De thans voorliggende situatie, met name, een bijlage 13 septies van 28 mei 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding waarin opgenomen is dat de grens nog moet bepaald worden, waarbij deze laatste beslissing vervangen wordt door de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 12 juni 2019 waarbij Vietnam als land van bestemming wordt aangeduid en die wordt neergelegd op de terechtzitting van 12 juni 2019, maakt niet het voorwerp uit van de voormelde rechtspraak van de Raad van State en de Raad.

3.3.2.9. Derhalve is het enig middel voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan het niet als een ernstig middel beschouwd worden.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

Kamervoorzitter.

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. EKKA